

L'insòlit i llarg debat a Salm sobre els [premis](#) literaris més tangibles -n'hi ha d'altres- suscità interessants comentaris. En un d'ells [vaig prometre](#) que cercaria un poema de Sòria que evocava amb la netedat que el caracteritza la relació on no hi pot haver cap treva. Pertany al seu llibre «*L'instant etern*».

Vidre

Un vers no és una treva.
Intenta ser oratge, o clevell, o drecera,
o es cargola en un deler de vidre
que les paraules no saben contenir
però no és una treva.
En eixe joc tot s'aposta sencer,
fins l'esperança,
i valen igualment
el vers que no has escrit
i aquest que ara creus teu,
perquè, a la fi, l'únic balanç és pèrdua.
Almenys això ho tenen en comú
la vida i el poema.
Es juga per no-res
en canvi de no-res
a tota ultrança.
I no hi ha cap respir
ni tan sols a saber-ho, mentrestant.
No ho oblides:
aquest vers no és cap treva tampoc.
Escriu-lo, doncs, així.
I encara que ells ignoren
les regles i l'aspresa
del joc de les paraules i el silenci,
procura no fer trampes
i deixa'l acabar en la ruïna.
El que importa és que, els talls, els faça nets.

[Enric Sòria](#)